

РЕШЕНИЕ

№ 1442

гр. София, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря С. ЕМ. Д.А
като разглежда докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20201110163079 по описа за 2020 година

Предявени са установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД от „Т. С.” ЕАД срещу М. А. М. и М. Д. М. за признаване за установено, че дължат при условията на солидарност следните суми: сумата от общо 1562,66 лева, от която 1507,41 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия през периода м.05.2017г.- м.04.2019г. за топлоснабдения имот, находящ се на адрес: гр. С., ж.к., бл., ет., вх., ап., аб. №,, инсталация 4000222407, и 55, 25 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 08.2017г. до 04.2019г., ведно със законна лихва от 30.09.2020г. до изплащане на вземането, както и мораторна лихва в общ размер от 245,90 лева, от която 234,20 лева, представляваща мораторна лихва върху цената на топлинна енергия за периода от 15.09.2018г. до 21.09.2020г. и 11,70 лева, представляваща мораторна лихва върху цената на услугата дялово разпределение за периода от 01.10.2017г. до 21.09.2020г., за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.10.2020г. по ч.гр.д. № 46911/2020г. по описа на СРС, 161-ви състав.

Ищецът твърди, че ответниците били клиенти на топлинна енергия за битови нужди за процесния период и имот. Твърди, че съгласно чл.150 ал.1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия. Излага, че ответниците не били упражнили правата си по чл.150 ал.3 от ЗЕ и спрямо него са влезли в сила ОУ. Сочи, че в сградата се извършвала услугата дялово разпределение съгласно чл. 139 ЗЕ. Твърди, че ответниците били използвали доставяната от дружеството топлинна енергия през процесния период, както и дялово разпределение и не били погасили задълженията си. С уточнителна молба от 04.01.2021г. ищецът е посочил, че ответниците са съпрузи и като

такива отговаряли солидарно за процесните задължения. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответниците, с който се оспорват предявените искове. Изложени са твърдения, че исковата молба не отговаря на изисквания на чл. 127 ГПК. Не ставало ясно на какво основание се претендирало процесното вземане. Сочили, че не били ангажирани доказателства относно топлофицирането на обекта, свързването му към системата за топлоснабдяване на сградата в ж.к., бл., Нямали доказателства относно присъединяването на сградата етажна собственост към топлопреносната мрежа въз основа на какъв акт било извършено, дали било взето по надлежния ред решение със съответното квалифицирано мнозинство. Твърдят, че договор между „Т. С.“ ЕАД и етажните собственици не съществувал. В случай че ищецът претендирал сумите въз основа на договор, правят искане да бъде задължен ищецът да представи договор между топлопреносното предприятие и етажните собственици. В случай че сумите се претендирали на неоснователно обогатяване ищецът следвало да представи доказателства за твърдението си, че е обеднял поради ползване без основание на негово собствено благо. Правят възражение за изтекла погасителна давност. С уточнение от 05.03.2021г. са посочили, че възражават по исканата от ищеца експертиза. Не оспорват обстоятелството, че е осъществено топлоснабдяване на имота. Оспорват основанието, на което се претендират вземанията, а не и размера. Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Претендират разноски.

Третото лице-помагач на страната на ищеца- „Т. С.“ ЕООД, не е взел становище по основателността на предявените искове.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

Исковата молба е редовна, а предявените с нея искове са процесуално допустими. Неоснователно е релевираното от ответниците възражение за нередовност на исковата молба, тъй като не ставало ясно дали претенциите произхождат от договор или от неоснователно обогатяване. Видно от съдържанието на исковата молба, а също така и от подаденото заявление в заповедното производство, се установява по категоричен начин, че претенциите се основават на неформален договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди при общи условия. Дали такова правоотношение е налице е въпрос на основателност на предявените искове.

За да бъдат уважени исковете ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните през исковия период за процесния имот, количеството на реално доставената от него по договора топлинна енергия за процесния период и нейната стойност; а също така изпадането на ответниците в забава и размера на обезщетението за забава.

С оглед релевираното възражение за изтекла погасителна давност, в тежест на ищеца е да докаже и наличието на факти и обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на

давността. В тежест на ответниците е да докажат погасяване на дълга.

Относно наличието на облигационно правоотношение между страните по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, съдът намира следното. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия /чл. 150, ал. 1 и ал. 3 от ЗЕ/. С оглед на така установената законова уредба на договора за доставка на топлинна енергия за битови нужди се налага заключението, че страните по неформалното правоотношение са законово уредени – собственикът или титулярът на вещното право на ползване. Извън този кръг от лица, свободата на договаряне позволява страни по облигационното правоотношение да бъдат и трети за собствеността лица по съглашение с доставчика на топлинна енергия, каквито в настоящата хипотеза не се установяват.

В конкретния случай с протоколно определение от 26.10.2023г. съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните, че ответниците са съсобственици на процесния имот. Освен безспорния му характер, това обстоятелство се установява и от приетите по делото доказателства, а именно Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот №, том IV, рег. №, дело № 605 от 2006г. на нотариус Ц. Д.а, от който се установява, че М. А. М. и М. Д. М. са учредили в полза на „Р. Б.“ ЕАД договорна ипотека върху следния недвижим имот, придобит по време на брака им, представляващ съпружеска имуществена общност, а именно: апартамент №, находящ се на XI, вх. 1 в жилищна сграда на бл. №, бул., ж.к. I-ва част, гр. София, СО, район К., както и от Нотариален акт за продажба на недвижим имот №, том IV, рег. №, дело № 644 от 2000г. на нотариус В. Ч., от който се установява, че на 07.09.2000г. С. Й. Ц., В. Й. П. и С. Е. Ц. са продали на М. Д. М. следния свой съсобствен недвижим имот, представляващ апартамент №, находящ се в гр. София, ж.к., бул., бл. №, вх. 1.

Не е спорно между страните и че ответниците са съпрузи, което обстоятелство е посочено в горесцитирания Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот №, том IV, рег. №, дело № 605 от 2006г. на нотариус Ц. Д.а, както и в представеното пълномощно от 13.03.2000г.

По делото е приета и молба-декларация от М. Д. М. от 12.10.2000г., адресирана до директора на Т.Р. „Земляне“, с която е поискано да бъде открита партия на процесния адрес, като е посочено че семейството се състои от 5 члена.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че ответниците в качеството им на собственици на процесния имот, придобит по време на брака им, са страни по неформално правоотношение по доставка на топлинна енергия за битови нужди и са пасивно легитимирани да отговорят солидарно на основание чл. 32, ал. 2 СК за задълженията към ищцовото дружество за доставка на топлинна енергия.

Във връзка с възраженията на ответниците следва да бъде посочено, че правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР), които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна(купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от пар. 1 ДР ЗЕ, публикувана в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012г., е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. При действащите преди изм. в ДВ, бр. 54 от 17. 07. 2012г. редакции на чл. 149, чл. 150 и чл. 153, ал. 1 ЗЕ, страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е потребителят на топлинна енергия за битови нужди, който ползва енергия за домакинството си (т. 42 пар. 1 ДР ЗЕ (отменена), в редакции от ДВ, бр. 107 от 09. 12. 2003г. и ДВ, бр. 74 от 08. 09. 2006г.).

Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а пар. 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партия на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презюмира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди, така и Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018г., постановено по т. дело № 2 по описа за 2017г. на ОСГК на ВКС.

На следващо място, неоснователно е възражението, че приложение следва да намерят разпоредбите на ЗЗП, тъй като разпоредбата на чл. 153 ЗЕ е специална по отношение на разпоредбите на ЗЗП. Нещо повече, с Тълкувателно решение № 2/25.05.2017г. по тълкувателно дело № 2/2016г. на ОСГК на ВКС е прието, че за отношенията, възникващи

при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда- етажна собственост, се прилагат разпоредбите на ЗЕ, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62 ЗЗП вр. пар. 1 от ДР на ЗЗП. В мотивите на цитираното тълкувателно решение е посочено, че поради естеството на етажната собственост отказът от топлоснабдяване на цялата сграда не може да бъде направен от отделния титуляр на права върху обекти в сградата, нито пък той може сам да реши да се ползва ли сградната инсталация за доставка на топлинна енергия. Решението за това се взема от квалифицирано мнозинство от всички етажни собственици или титуляри на вещно право на строеж и то обвързва всеки отделен етажнен собственик, независимо дали е съгласен с него. Съгласието за доставката и нежеланието за преустановяването ѝ по реда на чл. 153, ал. 2 ЗЕ съставлява „искане“ на услугата по смисъла на чл. 62, ал. 1 ЗЗП, поради което между двата закона не съществува противоречие и не може да стана въпрос за приложение на пар. 1 ДР ЗЗП.

В случая по делото е представен Протокол от 03.09.2001г. от проведено общо събрание на етажните собственици от ул., №., в който е посочено, че същите ползват топлинна енергия от Топлофикация „Земяне“, и на което са взети решения да се сключи договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с „Т. С.“ ЕООД и е определен относителен дял на разхода на топлинна енергия, свързан с топлоотдаване от главните линии на общите сградни инсталации в размер на 15 на сто от общото количество топлинна енергия за отопление. Приет е като доказателство и Договор № 1764 от 03.12.2001г., сключен между „Т. С.“ ЕООД и Етажна собственост, находяща се в гр. С., ул., бл., с предмет доставка и монтаж на термостатни вентили, термостатни глави и индикатори за разпределение на разхода на топлинна енергия, извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода /съгласно системата Хайцтек за разпределение на разходите за топлинна енергия, фирмата Техем/, вкл. издаването на обща и индивидуални сметки. Представен е и Протокол № 168 от 23.08.2011г. между собствениците в сграда-етажна собственост на адрес: бул., бл. ж.к., в който е посочено, че са потребители на топлинна енергия от Т. С. ЕАД, и е взето решение за избор на фирма Б. ООД за извършване на услугата дялово разпределение. С оглед на представените по делото доказателства, както и на изходящата от ответника М. молба- декларация за откриване на партия за процесния имот, съдът намира, че по делото се установява, че Етажната собственост, в която се намира процесния имот, е взела решение да се топлоснабдява от „Т. С.“ ЕАД. Изрично и в двата представени протокола е посочено, че ЕС ползва топлинна енергия от „Т. С.“ ЕАД, като са вземани решения за сключване на договори с дружества, осъществяващи услугата дялово разпределение. В този смисъл последващите решения за избор на фирма за дялово разпределение препотвърждават вече приетото от ОС на ЕС решение за присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа и доставка на топлинна енергия от ищцовото дружество. С оглед на което съдът приема, че е налице решение на етажните собственици за присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа, което само по себе си представлява съгласие за извършване на доставката. Същевременно не се твърди и не се установява собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата-етажна собственост, присъединени към

абонатна станция, да са изразили желание за преустановяване на топлоподаването към сградата по чл. 153, ал. 2 ЗЕ. Поради гореизложеното извършените доставки на топлинна енергия, които не се оспорват от ответниците, не могат да бъдат квалифицирани като непоискани.

Между страните не е спорно, че е осъществено топлоснабдяване, поради което и с определението от 19.07.2023г. съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че за процесния период и имот ищецът е доставил топлинна енергия на стойността, посочена в исковата молба.

Поради което съдът приема, че ищецът е доставил топлинна енергия за процесния период на стойност 1507,41 лева.

На следващо място от представените от ищеца протокол от ОС на ЕС за избор на фирма за дялово разпределение се установява, че дяловото разпределение за имота е възложено на „Б.“ ООД, като от неоспорената индивидуална справка за дялово разпределение, се установява, че услугата е предоставена през процесния период. В чл. 36, ал. 1 от приложимите общи условия на ищеца е уредено задължение на потребителите да заплащат стойността на тази услуга на топлопреносното предприятие. Видно от представените общи условия, същите са публикувани. От приетото счетоводно извлечение се установява, че стойността на услугата дялово разпределение за процесния период от м. 08.17г. до м. 04.19г. е в общ размер от 55,25 лева, какъвто е и претендираният от ищеца общ размер.

Относно претенцията за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия съдът намира следното. Според чл. 32, ал. 3 ОУ от общите условия на ищеца от 2016г., след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, а съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Обезщетението за забава, съгласно чл. 33, ал. 4 ОУ, се начислява при неплащане на задължението в определения срок. Следователно при действието на общите условия от 2016г., задължението за плащане на сумата за топлинна енергия е с определен падеж и вземането за мораторна лихва възниква на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД с изтичане на крайния срок за плащане, без да е необходима покана. Следователно ответниците са изпаднали в забава за плащане на главницата по двете общи фактури, поради което дължат мораторна лихва за процесния период, която е в размер от 234,20 лева.

По различен начин стои въпросът относно претендираната лихва върху главницата за дялово разпределение, тъй като посочените по-горе клаузи от общите условия касаят единствено вземанията за топлинна енергия. Относно вземането за цена на услугата дялово разпределение в чл. 36, ал. 2 ОУ е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата „дялово разпределение“ се определят от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата „дялово разпределение“ и се обявява по подходящ начин на клиентите. В случая

ищецът не е ангажирал доказателства за наличието на такъв предвиден ред и неговото съдържание, липсват и доказателства за отправена до ответниците покана за плащане на главницата за дялово разпределение. Ето защо предявените искове за сумата от общо 11,70 лева за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.10.2017г. до 21.09.2020г. следва да бъдат отхвърлени изцяло.

На последно място съдът намира релевираното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията за частично основателно.

При действието на общите условия от 27.06.2016г., давността започва да тече от падежа на вземанията - в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Както е установено с Тълкувателно решение № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, вземанията за цена на доставена топлинна енергия имат периодичен характер и се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Ищецът, който носи доказателствената тежест, не е доказал наличието на обстоятелства водещи до спиране или прекъсване на давността.

Също така, съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквито са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с пар. 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 2020г., в сила от 14.05.2020г./, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020г. Следователно процесният давностен срок е бил спрял за период от два месеца и седем дни считано от 13.03.2020г. до 20.05.2020г.

При прилагане на тези правила се установява, че към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК /30.09.2020г./ е погасено по давност вземането за цена на доставена топлинна енергия по месечни сметки за м.05.2017г. Вземането за м.05.2017г. е станало изискуемо на 15.07.2017г. с изтичане на 45-дневния срок считано от 01.06.2017г., и тригодишната давност за него е следвало да изтече на 15.07.2020г. След удължаване на давностния срок с периода от 2 месеца и 7 дни, през който не е текла давност по силата на чл. 3, т. 2 ЗМДВИП, следва изводът, че давностният срок изтича на 22.09.2020г. – преди датата на заявлението по чл. 410 ГПК. Ето защо вземането за м.05.2017г. е погасено по давност. Вземането за следващия месец – м.06.2017г. е станало изискуемо на 14.08.2017г. и давността за него е следвало да изтече на 14.08.2020г., като след удължаване на давностния срок, същият изтича на 21.10.2020г. – след датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК. Ето защо вземането за м.06.2017г. и за всички следващи месеци не е погасено по давност.

Изравнителният резултат за обхванатия от давността месец се установява по размер едва след приключване на съответния отоплителен период и вземането за него става изискуемо с

изтичане на 45-дневния срок за плащане на общата фактура от 31.07.2018г., следователно давността за него не е изтекла.

От съобщението към фактура № 0096756246 от 31.07.2018г. се установява, че за обхванатия от давността период м. 05.2017г. стойността на топлинна енергия е в общ размер от 54,46 лева. Следователно за необхванатия от давността период от м.06.17г. до м.04.19г. се дължи сумата от 1452,95 лева /1507,41 лева – 54,46 лева/.

На следващо място съдът констатира, че към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК няма погасени по давност вземания за мораторни лихви за периода от 15.09.2018г. до 21.09.2020г. Съгласно чл. 119 ЗЗД, обаче, погасяването по давност на главницата води до погасяване и на произтичащото от него вземане за мораторна лихва, независимо дали давността за лихвата е изтекла. Съобразно погасената по давност част от главницата, погасена по давност се явява и мораторната лихва в размер на 10,73 лева. Следователно за периода от 15.09.2018г. до 21.09.2020г. лихвата върху дължимата и непогасена по давност главница се равнява на 223,47 лева /234,20 – 10,73/.

На последно място, към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК и при съобразяване на периода на спиране на давността, се установява, че няма вземания за цена на услугата дялово разпределение, които да са погасени по давност, доколкото вземането за м.08.2017г. е било дължимо на 01.09.2017г., като след удължаването с 2 месеца и 7 дни, давността за него изтича на 08.11.2020г. /след подаване на заявлението по чл. 410 ГПК/.

С оглед гореизложеното предявените установителни иски за главница за цена на доставена топлинна енергия се явяват основателни за сумата от 1452,95 лева и за периода от м.06.2017г.- м.04.2019г., като следва да бъдат отхвърлени за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 1507,41 лева и за м. 05.2017г.

Предявените иски за мораторна лихва върху тази главница за периода от 15.09.2018г. до 21.09.2020г. следва да бъдат уважени до размера от 223,47 лева, а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 234,20 лева исковите подлежат на отхвърляне.

Предявените иски за цена на услугата дялово разпределение следва да бъдат уважени изцяло за сумата от 55,25 лева за периода от 08.2017г. – 04.2019г.

Предявените иски за сумата от 11,70 лева- мораторна лихва върху цената на услугата дялово разпределение за периода от 01.10.2017г. до 21.09.2020г. следва да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски имат и двете страни. В заповедното производство ищецът /заявител/ е сторил разноски в общ размер от 86,17 лева, като с оглед уважената част от исковите следва да му бъде присъдена сумата от 82,51 лева. В исковото производство ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 76,34 лева и претендира юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определи на 100 лева предвид обичайното ниво на фактическа и правна сложност на делото и извършените от

юрисконсулта процесуални действия, тоест общо 176,34 лева. С оглед уважената част от исковете на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 168,84 лева.

В заповедното производство ответниците са сторили разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 100 лева като са представени и доказателства за сторените разноски, а именно договор за правна защита и съдействие от 09.11.2020г. С оглед отхвърлената част от исковете на ответниците следва да се присъдят разноски в размер от 4,25 лева. В исковото производство ответниците претендират разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, като са представени и доказателства за сторените разноски, а именно договор за правна защита и съдействие от 04.02.2021г. Претендираните от ответника М. разноски за закупен самолетен билет от Чикаго- София не следва да бъдат присъждани, тъй като доказателствата за извършването им са представени след приключване на устните състезания по делото. С оглед отхвърлената част от исковете на ответниците следва да се присъдят разноски в исковото производство размер от 21,26 лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 ГПК икове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, че М. А. М., ЕГН ***** и М. Д. М., ЕГН *****, и двамата с адрес: гр. София, ж.к. „К.“, бл., вх., ет., ап., дължат солидарно на „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК, с адрес на управление: гр. С., ул., №., следните суми: **1452,95** лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия през периода от м.06.2017г. до м.04.2019г. за топлоснабдения имот, находящ се на адрес: гр. С., ж.к., бл., ет., вх., ап., аб. №., инсталация 4000222407, сумата от **55,25** лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.08.2017г. до 04.2019г., ведно със законната лихва от 30.09.2020г. до изплащане на вземането, както и сумата от **223,47** лева, представляваща мораторна лихва върху цената на топлинна енергия за периода от 15.09.2018г. до 21.09.2020г., за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.10.2020г. по ч.гр.д. № 46911/2020г. по описа на СРС, 161 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените икове за цена на топлинна енергия за разликата над 1452,95 лева до пълния предявен размер от 1507,41 лева и за периода м. 05.2017г.; предявените икове за мораторна лихва върху цената на топлинна енергия за разликата над 223,47 лева до пълния предявен размер от 234,20 лева, както и предявените икове за сумата от 11,70 лева, представляваща мораторна лихва върху цената на услугата дялово разпределение за периода от 01.10.2017г. до 21.09.2020г.

ОСЪЖДА М. А. М., ЕГН ***** и М. Д. М., ЕГН *****, и двамата с адрес: гр. София, ж.к. „К.“, бл., вх., ет., ап., да заплатят на „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК, с адрес на управление: гр. С., ул., №., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **82,51** лева, представляваща разноски в заповедното производство и сумата от **168,84** лева, представляваща разноски в исковото производство съразмерно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК, с адрес на управление: гр. С., ул., №., да заплати на М. А. М., ЕГН ***** и М. Д. М., ЕГН *****, и двамата с адрес: гр. София, ж.к. „К.“, бл., вх., ет., ап., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **4,25** лева, представляваща разноси в заповедното производство съразмерно отхвърлената част от исковете, както и сумата от **21,26** лева, представляваща разноси в исковото производство съразмерно отхвърлената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на третото лице помагач „Т. С.“ ЕООД на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____